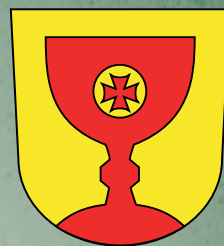

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 2 / 2021

Mikä on
perhekeskustelu?

Luterilaista
ratkaisukristillisyyttä

P Ä Ä K I R J O I T U S

KASTETTU KRISTUKSEN KUOLEMAAN JA YLÖSNOUSEMUKSEEN

✍ RISTO SORAMIES

Lähetyshiippakunnan saksalaisen sisarhiippakunnan pastori kastoi viime marraskuussa Saksan Hannoverissa ensimmäisen lapsenlapsenlapsemme, pikku Kamillan, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Kun tyttönen oli kastettu, hänelle puettiin kastemekko, jossa olivat saksalaisen virren sanat: ”Kristuksen veri ja vanhurskaus ovat koruni ja kunniaviittani. Niissä tulen Jumalan eteen, kun vihdoin pääsen taivaaseen!”. Me vanha-vaari ja vanha-mummo katselimme koronastriimattua kastetta ja luimme kastemekon tekstin kotona Keravalla, ja olimme pakahduttua pelkämästä ilosta.

Tuoreena mielessämme oli vielä pastori Anssi Simojoen hautausjuhla Uudessakaupungissa elokuussa. Vielä äsken elämää täynnä ollut uskonisä ja uskonsankari makasi nyt valkoisella kankaalla verhotussa arkussa, puettuna aivan samaan Kristuksen vanhurskauteen kuin kaikki juuri kastetut lapset ja aikuiset. Ne vaatteet ja kääreet on pesty ja valkaistu Kristuksen verellä valkoisemmiksi kuin lumi.

Kristityn elämä alkaa kasteesta ja päättyy kastettuna. Kaikki mitä välillä on tapahtunut, on puhdistettua ja pyhitettyä ja Jumala saa kaikesta kunnian ja kristitty iankaikkisen ilon. Tätä Paavali tarkoittaa Roomalaiskirjeen 6. luvussa: meidät on kasteessa liitetty Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen.

Paavalin ylösnousemus-luku (1.Kor. 15) pursuaa sitä tosiasiaa, iloa ja autuutta, että me elämme ja kuolemme ja nousemme kuolemasta Kristuksen yhteydessä. Jumalan kiitos, koko pelastustyö on tapahtunut kaukana meistä ja vuosituhatkannat ennen meitä. Pelastuksen valmistamiseen ja

loppuunsaattamiseen, syntien maksamiseen ja kaikkien pelastettujen pyhittämiseen emme me ole panneet edes tikkua ristiin. Useimmissa tapauksissa meiltä ei ole edes kysytty mitään. Meille sylilapsena kastetuille kärsityn ja voitettun kuoleman ja jo tapahtuneen ylösnousemuksen lahja laskettiin syliimme. Nekin, jotka on kastettu tietoisessa iässä saavat tietää ja uskoa, että kaste lahjoittaa pelastuksen Jeesuksen ansion tähden.

Syntien anteeksianto Jeesuksen ansiosta on kristityille yleensä tuttu ja kallis asia. Jeesuksen kova kuolema Jumalan Karitsana, uhrina meidän sijastamme, on uskomme keskus. Jeesus kuoli puolestamme. Mutta Jeesus teki kaiken muunkin juuri meidän pelastuksemme vuoksi. Paavali sanoo (Room. 4), että Kristus herätettiin kuolleistakin meidän vanhurskauttamisemme tähden. Vanhurskauttaminen tarkoittaa, että joku ihminen julistetaan pyhäksi, viattomaksi ja oikeassa olevaksi.

Jeesusta oli julkisesti pilkattu ja häväistetty mitä törkeimmällä tavalla: ”Asu alas, niin me uskomme, että olet messias”. Golgatalla ohikulkijatkin näkivät, että tässä on kärsinyt lopullisen tappion mies, josta jotkut odottivat suuria ja joka väitti istuvansa pian Voiman oikealla puolella. Hänkö muka antaisi elämän!

Perjantaina oli tappio ja häpeä, sunnuntaina voitto ja kunnia. Jeesus astui ulos haudasta. Nyt hänen olisi pitänyt mennä suoraan Antonian linnaan Pilatuksen ja pyöveleittensä luo. Osoittamalla nousseensa kuolleista hän olisi vanhurskauttanut itsensä.

Mutta Jumala, Isä ja Jumalan Poika eivät olleet suunnitelleet it-

sensä vanhurskauttamista, vaan syntisten. Siksi Jeesus meni omiensa luo ja lopulta Isänsä valtaistuimen eteen todistamaan meidän puolestamme: synnit on sovitettu, rangaistus maksettu ja kuolema voitettu! Vääryyksien tekijöille, jotka kääntyivät ja huusivat avuksi Herran nimeä, piti julistaa Herran kuolemaa ja ylösnousemusta heidän vanhurskauttamiseksi. Julikaani, joka äsken rukoili temppelissä ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen”, sai kuulla, että hänetkin on korotettu synnin kuolemasta ja vanhurskauteen Jeesuksen tähden.

Pyhä Henki sai nyt vakuuttaa sadanpäämies Korneliukselle, että ”jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta”. Taivaassa perille päässeet pyhätkin saivat nyt kuulla: ”Se mikä oli teille edeltä luvattu, on nyt myös tapahtunut!”. Vaikka taivaassa ei Jumalan lupaus kukaan ollut epäillytkään, nousi kaikkien suusta riemuhuuto: ”Pelastus tulee meidän Jumalaltamme ja Karitsalta. Ylistetty olkoon hän, joka oli kuollut ja noussut kuolleista ja jolla on kuoleman ja tuonelan avaimet!”.

Kristus on totisesti noussut kuolleista!

VUOSI 2020 - UUTTA TOIMINTAA JA KASVUA POIKKEUSOLOJEN KESKELLÄ

✍ SAMI NIEMI

Vaikka koronapandemian tuomat rajoitukset hankaloittivat messujen järjestämistä, Lähetyshiippakunnan toiminta kasvoi monella eri saralla.

Viime vuosi oli haasteellinen monella tavalla. Erityisen selvästi tämä tulee esille toimintatilastoissa. Jumalanpalveluksia pidettiin enemmän kuin koskaan, vaikka monta pyhää meni ilman mahdollisuutta yhteiseen kokoontumiseen. Kokoontumisrajoitusten takia keväällä jouduttiin jättämään jumalanpalveluksia pitämättä ja syksyllä siirryttiin asteittain kahteen, kolmeen, kuuteen ja jopa kahdeksaan messuun pyhää kohden.

Seurakuntien toiminta sopeutui muuttuvaan tilanteeseen. Seurakuntiemme julkisissa jumalanpalveluksissa käyneiden määrä laski odotetusti edellisvuosista. Kevään toimintasulun aikana pastorit kohtasivat seurakuntaansa perhekunnittain kotikäynnillä.

TOIMINTA KASVOI EPIDEMIAN KESKELLÄ

Seurakuntien lukumäärä kasvoi kahdella, kun Forssan ja Parikkalan jumalanpalvelusyhteisöt järjestäytyivät seurakunniksi. Vuoden 2020 lopussa Lähetyshiippakuntaan kuului 38 seurakuntaa. Poikkeusoloista huolimatta Jumalanpalvelustoiminta, muuten epidemiatilanne vaikeutti uuden toiminnan käynnistämistä. Seurakuntien jäsenmäärä kasvoi noin sadalla 2 313 jäseneseen. Pappiskollegio kasvoi 61 pastoriin.

Erityinen ilon aihe oli seurakuntien kannatus, joka kasvoi vaikeista olosuhteista huolimatta vuonna 2021 noin

6,8 % edellisvuodesta. Isoin muutos tapahtui kannatuksen rakenteessa. Kolehittitulos romahtivat, mutta vastaavasti suorat tilikannatukset kasvoivat.

Tilastoista laadittu taulukko on tarkasteltavissa internet-sivuillamme www.lhpk.fi/tilastot-2020

SUORAT LÄHETYKSET AVASIVAT KOKONAAN UUDEN TYÖMUODON

Kokonaan uuden tilastoitavan asian toimintaan toivat keväällä aktiivisesti käynnistyneet suorat lähetykset jumalanpalveluksista. Kodeissa, Koinonia-keskuksessa ja eri kirkkotiloissa pidetty jumalanpalvelukset palvelivat, kun kodista ei päässyt lähtemään tai kun jumalanpalvelusta ei voinut viettää. Pelkästään Lähetyshiippakunnan YouTube-kanavan suorille lähetyksille ja niiden

tallenteille jumalanpalveluksista kertyi vuoden aikana yli 50 000 katselukertaa. Yhden katselukerran takana voi olla kokonainen perhekunta suoran lähetyksen aikana, ja toisaalta joku on voinut seurata messun tallenteena useammassa osassa.

Verkkokesäjuhlat olivat menestys ja johdattivat katselijoina hiippakunnan YouTube-kanavalle. Kesäjuhlien ohjelmia, kanavalla julkaistuja muita ohjelmia ja Studio Kryptan ohjelmia seurattiin yli 60 000 katselukerran verran. Studio Krypta toi kokonaan uuden mediatyön välineen hiippakunnan työhön. Näkyvyys verkossa ja ihmisten tavoittaminen kodeissa mahdollistuivat aivan uudella tavalla. Tässä mainittujen lukujen lisäksi tulevat seurakuntien omien YouTube-kanavien ja Facebook Live -lähetysten katsojat.

Sisällys 2/2021

- 2 Kastettu Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen
- 3 Vuosi 2020 - Uutta toimintaa ja kasvua poikkeusolojen keskellä
- 4 Viestikapula uudelle sukupolvelle
- 6 Olen luterilainen ratkaisukristitty
- 8 Pieni syöpäpotilas uskoi ylösnousemukseen
- 9 Oikeasti luterilainen -podcast: Risuja ja ruusuja Lutherille

- 10 Perhekeskustelu - jotta seurakunnasta tulisi koti
- 11 Viisi kysymystä turvallisuudesta seurakunnassa
- 12 Vad innebär Kristi uppståndelse?
- 14 Nuorisotyön kevätterveisii
- 15 Ei ole kuolemaa... on vain elämää
- 16 Ziad kasvaa uskossa

VIESTIKAPULA UUDELLE SUKUPOLVELLE

ESSI TUOMALA

JANNE KOSKELA

Eläkkeelle siirtyvä piispa Risto Soramies iloitsee uskollisista työtovereista kautta työuransa.

Kun **Risto** ja **Marja-Liisa, ”Pipsa” Soramies** vuoden 2011 viimeisinä päivinä palasivat Suomeen melkein neljänkymmenen ulkomailla vietetyn vuoden jälkeen, edessä oli suuria muutoksia. Vuosikymmenet lähetystyössä olivat ohi ja ajatuksena oli asettua eläkepäiviksi kotimaahan, jossa asuivat myös kaksi poikaa perheineen.

Ilmassa leijui kysymys, mikä olisi se seurakunta, johon tiiviiseen kristittyjen yhteyteen niin Saksassa kuin Turkissa tottunut pariskunta voisi kotiutua.

- Ulkomailla ollessa olimme kuunnelleet podcasteista silloin vielä Luther-säätiön pappien saarnoja. Tulimme vakuuttuneiksi, että tämä ei ole roskaa, vaan näissä seurakunnissa otetaan Jumalan sana ja seurakuntaelämä vakavasti.

Soramiesten Suomessa asuneet pojat olivat tahoillaan löytäneet tiensä Luther-säätiön jumalanpalvelusyhteisöihin, jotka sittemmin tulivat vanhemmille tutuiksi Suomen-lomilla.

Piispa Soramies kertoo nauraen, kuinka hänen vaimonsa Pipsa sanoi joskus leikkisästi, että jos ei Luther-säätiötä olisi ollut, hän olisi perustanut sen.

- Mutta se kertoo, että meillä oli sel-

vä tarve, johon Luther-säätiö vastasi.

- En yhtään halveksi edellistä työnantajaani Kansanlähetystä, mutta järjestö ei voi olla seurakunta eikä sen tarvitsekaan olla. Me halusimme nimenomaan seurakunnan.

Leppoiset eläkepäivät jäivät taakse, kun Risto Soramies valittiin vastaperustetun Lähetysshiippakunnan ensimmäiseksi piispaksi vain puolitoista vuotta Suomeen paluun jälkeen.

MUUTOKSEN TUULIA

Lähetysshiippakunta on kasvanut Risto Soramiehen piispakauden aikana hänen omia sanojaan lainaten ”reippaasti, mutta ei räjähtävästi”. Kahdeksan vuotta sitten seurakuntia oli alle kolmekymmentä, nyt jo lähes neljäkymmentä.

Vielä suurempi muutos on, että siinä missä vuonna 2013 monien huulilla olivat vielä ”jumalanpalvelusyhteisöt”, nyt puhutaan sujuvasti seurakunnista.

- Aiemmin ihmiset mielsivät Lähetysshiippakunnan ehkä vain yhdeksi mahdollisuudeksi ja työmuodoksi, mutta nyt meidät nähdään selvemmin omana kirkkonamme, piispa miettii.

Suhde kansankirkkoon on selkiytynyt niin oman väen kuin ulkopuolis-

tenkin ajatuksissa.

- Muistan, että piispan urani alussa tuli vielä omastakin porukasta kysymyksiä, että ei kai kansankirkko lakkaa antamasta meille rahaa. Vastasin, että ei se ole koskaan aloittanutkaan, ja jos aloittaisi, emme ottaisi vastaan, piispa naurahtaa.

- Mielestäni itsenäinen talous on suuri lahja.

Viime vuosina seurakuntiin on ohjautunut yhä enemmän niitä, joilla ei ole aiempaa kristillistä taustaa. Vuoden 2015 pakolaisaalto toi seurakuntiin entisiä muslimeja. Monet heistä ovat vuosien varrella saaneet kristillisen kasteen.

- Jumalan kiitos papistostamme ja jäsenistössämme on afgaanien tai irakilaiden kieliä taitavia ihmisiä. Itse osaan turkkia, mutta turkkilaisia ei ole seurakuntiin kovin paljon tullut. Täällä Suomessa olen kastanut yhden turkkilaisen ja opettanut paria kymmentä.

Myös kansainväliset yhteydet toisiin kirkkoihin ovat vahvistuneet. Kirkollinen yhteys on solmittu Ruotsiin ja Norjaan, Kanadaan, Englantiin, Saksaan ja Yhdysvaltoihin. Lähetysshiippakunta on kirkkona ILC:n, kansainvälisen luterilaisen neuvoston jäsen.

- Koronavuosi on tuntunut orvot, koska varsinkin pohjoismaisiin toimijoihin on ollut aikaisempina vuosina likeiset suhteet ja olemme tavanneet toisiamme monissa ympyröissä. Ystävyydet ovat muodostuneet ihan henkilökohtaisiksi.

- Ymmärrämme, että voimme olla toisillemme siunaukseksi, iloksi ja hyödyksi, kun ihmiset matkustavat ulkomaille ja etsivät paikallisia seurakuntia.

PANDEMIA SYNNYTTI STUDIO KRYPTAN

Pandemiavuosi on tuonut radikaaleja rajoituksia seurakuntien kokoontumisiin emmekä vielä näe, mikä kaikki muuttuu lopullisesti, vaikka rajoituksista päästäisiin.

Piispa nostaa hattua papeille, jotka ovat olleet ahkeria pitäessään useita muutaman hengen messuja sunnuntaisin ja jopa viikolla.

- Jos mietitään, mitä positiivista tässä kaikessa voisi olla, toivon, että olemme selvemmin tietoisia, että me kristityt ja seurakunta elämme armonvälineistä. Toivon, etteivät ihmiset tyydy vain Youtubesta kuultaviin saarnoihin. Uskoisin kuitenkin, että meidän seurakuntalaisillemme se ei riitä.

- Päätäjiemmekin pitäisi nähdä jumalanpalvelukset kristityille elintärkeänä toimintana, jota ei saa ajaa alas.

Korona-aikakauden positiivisiin uudistuksiin piispa lukee myös Studio Kryptan, Lähetysshiippakunnan tuottaman keskusteluohjelman Youtube-kanavalla.

- En tiedä, kuinka paljon tällaista työmuotoa oli aiemmin pohdittu, mutta koronan tuoma paine sai asioihin vauhtia. Päätettiin sijoittaa tähän, hankkia kamerat ja kalusto, ja onneksemme saimme mukaan ihan oikean ammattilaisen, **Matti Reinikan**, ja muitakin taitavia ihmisiä, jotka osaavat nämä asiat, piispa kehuu.

- Jos meillä olisi ainoastaan piispa, mitään ei tapahtuisi, hän lisää pilke silmäkulmassa.

USKOLLISUUS TEHTÄVÄN HOITAMISESSA

- Minulla on ollut kaikissa työtehtävissäni erinomaisia kollegoja eikä Lähetysshiippakunta tee tässä poikkeusta. On suuri Jumalan armo, että on työtovereita, jotka ovat fiksuja ja pystyviä, tuntevat Jumalan sanan ja ovat aikaansaavia, piispa kehuu.

Piispa Soramies sanoo olevansa onnellinen siitä, että Lähetysshiippakunnan kaltaiset kirkot eivät houkuttele pastoreiksi ”kovin turhamaisia ihmisiä”.

- Eivät sellaiset tule meille, emme ole niin korkeassa kurssissa.

- Meidän pappiskandidaattimme tietävät, että se yhteiskunnallinen asema, joka pastoreilla oli pitkään kansankirkossa, on otettu meiltä pois. Oman kunnian etsiminen ei ole meidän papiemme suurimpia kiusauksia ainakaan tällä hetkellä.

- Pastoreillemme tärkeintä on jakaa

- Edeltäjäni Matti Väisänen (vas.) joutui ottamaan suurimman kobun vastaan. Minun valintani oli enää puolisensaatio, piispa Risto Soramies muistelee kahdeksan vuoden takaista piispanvibkimystään.

sitä, mitä Jumala meille antaa eli sanaa ja sakramenteja. Papin viran sisältö on tiivistynyt näihin olennaisiin asioihin.

- Jumalan valtakunnassa siunaus ja kunnia kyllä saadaan oikeaan aikaan, mutta se ei ole tälle maailmalle näkyvää.

Uskollisuus Jumalan antaman tehtävän hoitamisessa. Sitä piispa kertoo pohdiskelleensa viime aikoina Ruutin kirjan äärellä.

- Olemme Jumalalle uskollisia olemalla toisillemme uskollisia. Jokaiselle on annettu oma tehtävä ja kaikkia tarvitaan.

- Ruutin kirja osoittaa, miten hienoa on, kun ihmisten välit ovat kunnossa, pidetään huolta toisistamme ja elämän perusasioista ja kuinka eri sukupuolilla on omat, tärkeät tehtävänsä hyvän elämän rakentamisessa.

ILMESTYSKIRJAN ÄÄRELLE ELÄKEPÄIVINÄ

Risto Soramiehen kahdeksan vuoden ja kolmen kuukauden mittainen ura Lähetysshiippakunnan piispana tulee päätökseen elokuussa, kun **Juhana Pohjola** vihittäisiin piispaksi.

- Varmasti Lähetysshiippakunnan johdossa moni asia muuttuu. Juhanalla on hieman eri asema kuin **Matti**-piispalla ja minulla ja näin on tarkoituskkin. - Minusta järjestys oli aivan oikea, että ensin piispoiksi vanhat ukot ja sitten mies parhaassa iässä.

Väistyvä piispa lupaa olla käytettävissä emerituksenakin.

- Jos kutsutaan ja tarvitaan ja tervetysttä riittää, tulen mielelläni tuuraamaan esimerkiksi vakituisia pappeja.

- Mutta ensin pidän muutaman kuukauden hiljaisuuden.

Piispalla ja piispattarella on pian 14 lastenlasta – ja jo yksi lapsenlapsenlapsikin – joita he toivovat voivansa tavata jatkossa nykyistä enemmän. Eläkkeellä emerituspiispalla on toivottavasti myös aikaa ja mahdollisuuksia vastata Turkin ja Bulgarian suunnasta tulleisiin koulutuspyyntöihin. Turkin kieltä hän on pitänyt viime vuodet yllä lukemalla Raamattua turkiksi ääneen.

Lisäksi on yksi suuri projekti, johon piispa toivoisi ehtivänsä emerituksena paneutua enemmän.

- Ilmestyskirja ja lopun ajat ovat olleet minulle aina mahdollittoman vaikeita. Niistä opetetaan paljon hyvää, mutta myös paljon merkillistä.

- Olen Ilmestyskirjaa tutkiessani löytänyt asioita, joista voisi olla hyötyä myös toisille.

- Ei mitään sensaatiomaista, hän virnistää.

Piispa toivoisi, että kristittyjen parissa ei suhtauduttaisi tulevaisuuteen pessimistisesti eikä tähyiltäisi vain Uuteen Jerusalemiin.

- Meillä on kiusauksena ajatella, että kaikki menee huonompaan suuntaan, ja kohta maailma jo loppuukin eikä siksi kannata yrittää mitään.

- Minä toivon, että kristityt löytäisivät paikkansa myös tässä maailmassa ja suunnittelisivat elämää rohkeasti eteenpäin.

Olen luterilainen ratkaisukristitty

✍️ MATTI VÄISÄNEN

📷 PIXABAY

Haluan olla luterilainen ratkaisukristitty. Seuraavassa perustelen sen lyhyesti. Mutta kerron ensin, miksi tällainen termi tuli minulle jokin aika sitten akuutiksi.

Vähän ennen viime joulua kävelin Helsingin rautatieaseman Mannerheimintien puoleisesta ovesta ulos. Aseman edustalla oli joukko nuoria aikuisia evankelioimassa. Kaiuttimista kuului englanninkielistä hengellistä musiikkia ja nuori mies puhui innokkaasti mikkiin. Ensin hän manasi kaikki viralliset kirkot harhaisiksi ja vahingollisiksi. Sitten hän kehotti ihmisiä monin voimakkain sanakääntein tekemään ratkaisun ja liittymään heidän yhteisöönsä.

Ellei minulla olisi ollut kiire eräänseen sovittuun tapaamiseen, olisin pyytänyt heiltä hetkeksi mikrofonia lainaksi esittelemällä itseni heille ”luterilaiseksi ratkaisukristityksi”. Jos minulle olisi annettu mikki, olisin puhunut seuraavan sisältöisesti, mutta mahdutettuna noin kolmeen minuuttiin.

1. Vanhasta testamentista Raamatusta näemme, että luomisen ja syntiinlankeemuksen jälkeen Isä Jumala ja Poika kävivät eräänlaista neuvottelua ihmiskunnan pelastamiseksi. Silloin Poika sanoi Isälle: ”Katso, minä tulen; kirjakkääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni.” (Ps. 40:8-9.)

Uudesta testamentista Raamatus-
ta näemme, että ihmiseksi syntymisensä jälkeen Jumalan Poika sanoi Isälle Jumalalle: ”Sillä mahdotonta on, että härkäin ja kauristen veri voi ottaa pois syntejä. – – mutta ruumiin sinä minulle valmistit. Silloin minä sanoin: ”Katso, minä tulen - kirjakkääröön on minusta kirjoitettu tekemään sinun tahtosi, Jumala.”” (Hep. 10:4-7.)

Iloitsen suunnattomasti Jumalan Pojan tekemästä ratkaisusta, siitä, että Hän tarjoutui jättämään taivaan ja tulemaan ihmiseksi tänne meidän langenneeseen maailmaamme pelastaakseen meidät.

2. Kun Jumalan Poika, Jeesus Kristus, oli noin 33-vuotias, hän ”tiesi hetkensä tulleen”, söi kiirastorstai-iltana opetuslastensa kanssa pääsiäisaterian ja asetti Herran pyhän ehtoollisen. Sen jälkeen Hän meni opetuslapsineen Getsemanen puutarhaan. Siellä Hän kohtasi Juudaksen johtaman sotilasjoukon sekä ylipappien ja fariseusten palvelijoita soihdut, lamput ja aseet mukanaan. Uusi testamentti kertoo tapauksesta seuraavasti:

”Silloin Jeesus, joka tiesi kaiken, mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille: ’Ketä te etsitte?’ He vastasivat hänelle: ’Jeesusta, Nasaretilaista.’ Jeesus sanoi heille: ’Minä se olen.’ – – Kun hän siis sanoi heille: ’Minä se olen’, peräytyivät he ja kaa-
tuivat maahan.

Niin hän taas kysyi heiltä: ’Ketä te etsitte?’ He sanoivat: ’Jeesusta, Nasaretilaista.’

Jeesus vastasi: ’Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.’” (Joh. 18:1-8.)

Iloitsen suunnattomasti Jumalan Pojan tekemästä ratkaisusta, siitä, että Hän antautui tuona kiirastorstai-iltana vapaaehtoisesti Juudaksen komentaman joukkion vangittavaksi hankkiakseen meille syntisille iankaikkisen vapauden kaikesta pahasta.

3. Kun Pietari oli sivaltanut miekalla Getsemanen puutarhasa ylipapin palvelijalta korvaleden pois, paransi Jeesus sen välittömästi ja nuhteli Pietaria: ”Pistä miekka-
si tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat. Vai luuletko, etten voisi rukoil-

la Isääni, niin että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä?” (Matt. 26:51-53.)

Sen jälkeen Jeesusta kuulusteltiin ja hänet tuomittiin ristiinnaulittavaksi Jumalan pilkkaamisesta, koska Hän myönsi olevansa Jumalan lupama Messias. Tämän jälkeen Jeesukselle pantiin orjantappurakruunu päähän ja purppuraviitta hartioille. Näin pilkkakruunu päässään ja narinviitta hartioillaan Jeesus kulki pitkin Via Doloroosaa syljettynä, ruoskittuna ja vertavuotavana Golgatalle. Viimeisiksi sanoikseen Jeesus sanoi ristillä riippuessaan: ”Se on täytetty!” Sen jälkeen Hän ”kallisti päänsä ja antoi henkensä”, kertoo apostoli Johannes (Joh. 19:30).

Iloitsen suunnattomasti Jeesuksen tekemästä ratkaisusta, ettei Hän kutsunut Getsemanessa taivaallisia sotajoukkoja avukseen, vaan antautui vangitsijoilleen ja suostui tielle, joka vei hänet Golgatan ristille kaikkien meidän pelastukseksi.

Lopuksi, apostoli Johannes kertoo, että sen jälkeen, kun Jeesus oli antanut Golgatalle henkensä, yksi sotilaista puhkaisi keihäällä Jeesuksen kyljen, ja siitä vuoti ”verta ja vettä” (Joh. 19:34). Jeesuksen kyljestä vuotanut vesi on kasteen sakramentin ja veri ehtoollisen aineellinen elementti. Koska me olemme aineellisia olentoja, ja Jumala haluaa pelastaa myös meidän ruumiimme, siksi Jumala on sitonut pelastuksemme aineelliseen kasteen sakramenttiin, jossa Jumala vanhurskauttaa meidät ja Pyhä Henki synnyttää meidät Jumalan lapsiksi (Gal. 3:27; Joh. 3:5; Tiit. 3:5; 1 Piet. 3:21). Ehtoollinen on tarkoitettu Jumalan lapsille uskon vahvistukseksi Jeesuksen sovitus-työhön ja syntien anteeksi-
saamiseen (Matt. 26:28).

Kiitän ja ylistän Jeesusta Kristusta siitä, että Hän pysyi loppuun saakka

uskollisena sille ratkaisulle, jonka Hän teki taivaassa ennen ihmiseksi tulemistaan, kun Hän tarjoutui tulemaan ihmiseksi meidän ihmisten keskelle ja kantamaan meidän

syntimme ja niiden seuraukset Golgatan ristillä meille pelastukseksi.

Mainittu Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen, tekemä ratkaisu ja Hänen siinä pysymisensä loppuun

asti on minun uskoni ja kristillisyteni perusta. Olen luterilainen ratkaisukristitty.

PIENI SYÖPÄPOTILAS USKOI YLÖSNOUSEMUKSEEN

MAILIS JANATUINEN (KUULI TARINAN HISAHARUN ÄIDILTÄ JA PASTORILTA)

PIXABAY

Pienen japanilaisen Hisaharu-pojan sairastuminen johdatti koko perheen tuntemattoman Jumalan luo.

Hisaharu oli tavallinen reipas japanilaispoika ekaluokkalaiseksi asti. Hän ehti käydä koulua kolme kuukautta ja saada paljon ystäviä ennen kuin sairastui syöpään. Rankkojen hoitojen jälkeen näytti siltä kuin tauti olisi parantunut. Näin kului kolme vuotta. Sitten syöpä yhtäkkiä uusi. Lääkärit kertoivat perheelle, ettei tästä vaiheesta voinut enää selvitä hengissä. Maailma muuttui mustaksi isän, äidin ja isonveljen silmissä. Heillä ei ollut mitään toivoa. Ei ollut ketään, keneltä pyytää apua. Ne jumalat, joihin Hisaharun perhe uskoi, eivät voineet heitä auttaa eivätkä lohduttaa.

Eräänä päivänä naapurin tati tuli Hisaharun luo sairaalaan ja neuvoi, miltä radioasemalta tämä voisi kuunnella kristillistä lastenohjelmaa. Radiosta Hisaharu kuuli siis ensimmäistä kertaa Jeesuksen nimen. Poika tajusi heti, ettei se puhe ollut satua vaan totta. ”Äiti, minä tahdon mennä kirkkoon”, hän ilmoitti päästyään taas kotona käymään. Äiti etsi puhelinluettelosta kirkon osoitteen ja huomasi, että sellainen sijaitsee ihan heidän kotinsa lähellä.

JEESUS PARAS YSTÄVÄ

Ja niin Hisaharu alkoi käydä pyhäkoulussa aina kun voi. Jeesuksesta tuli hänen paras ystävänsä. Poika alkoi kiittää lääkäreitä ja sairaanhoitajia hoidosta, vaikka se usein teki kipeää. Hän kiitti pastoria ja pyhäkoulunopettajia vierailuista. Hän oli sanalla sanoen maailman kiitollisin kymmenvuotias, vaikka sairaus piti häntä yhä otteessaan. Hisaharu tahtoi, että sairaala-huoneen seinälle kirjoitettaisiin tämä

Raamatun sana: ”Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi.”

Hisaharu lohdutti vanhempiaan: ”Älä itke, äiti. Eihän minulla ole mitään hätää, kun Jeesus on minun kanssani.” Ja näinkin hän sanoi: ”Jos en olisi sairastunut tähän tautiin, me emme olisi oppineet tuntemaan Jeesusta. Siksi on hyvä, että sairastuin.” Aikuiset ihmettelivät Hisaharun uskoa. Isä ja äiti ihmettelivät, lääkäri ja sairaanhoitajat ihmettelivät, pastori ja kristityt ihmettelivät.

TAIVAAN KOTIIN

Hisaharu eli yksitoistavuotiaaksi. Koskaan hän ei vaatinut, että Jeesuksen pitäisi hänet parantaa. Hänelle riitti, että Jeesus oli hänen kanssaan ja hän nousisi kerran ylös haudasta. ”Kerro minulle taas jotain taivaasta”, pyysi Hisaharu pyhäkoulunopettajalta, joka kävi häntä tervehtimässä. ”Äiti, lue minulle Raamatusta jotain taivaasta”, hän pyysi äidiltään, joka ei tuntenut ollenkaan kristittyjen pyhää kirjaa. ”Isä, kyllä sinunkin pitäisi ruveta käymään kirkossa, että pääset samaan tai-

vaaseen minun kanssani”, neuvoi lapsi isäänsä.

Hisaharulla oli aina hätä ja huoli koulutovereistaan. ”Kun taas pääsen pois sairaalasta, pyydän sitä ja sitä ystävää pyhäkouluun”, sanoi poika usein äidilleen. Kaikki ystävät tulivatkin sitten kirkkoon oikein yhteisvoimin - Hisaharun hautajaisiin.

Kun pastori kävi Hisaharun luona viimeisen kerran, tämä oli heikko ja kovin kipeä. Pastorin kertoessa pojalle Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta, vierivät suuret kyneleet tämän tyynylle. ”Mitä sinä itket, Hisaharu?” kysyi pastori. ”Itken sitä, että Jeesus välitti minusta niin paljon. Hänhän kuoli ristillä minun tähteni”, vastasi poika.

Pieni vehnänjyvä putosi maahan ja kantoi paljon hedelmää. Puolen vuoden kuluttua hautajaisista kastettiin äiti, vuoden päästä isä, sitten isovelji. Moniko japanilainen on ruvennut käymään kirkossa Hisaharun todistuksen perusteella, sen tietää vain Jumala. Hisaharulle kuolema oli vain ovi uuteen elämään – ovi, jonka Jeesus oli hänelle ylösnousemuksellaan avannut.

OIKEASTI LUTERILAINEN -PODCAST: RISUJA JA RUUSUJA LUTHERILLE

JOEL KEROSUO

LCMS.ORG

Ohjelmasarjaa pohtiessani mielessäni oli teema, jota tiesin varmuudella haluavani käsitellä: ”mitä ajatella Lutherista?”. Aikoinaan julistajia ohjeistettiin, että jokaiseen saarnaan on hyvä saada vähintään yksi Luther-sitaatti. Ohje kuului, että ”jos et löydä sopivaa, keksi sellainen”. Omista saarnoistanikin voi vuosien varrelta löytää useampia Luther-sitaatteja, mutta uskoakseni vähemmän niitä keksittyjä. Seurakuntapastorina kohtaan usein ihmisen, joka kokee jonkun Lutherin ajatuksen, teoksen tai toimintatavan hankalana ja miettii, miten dramaattisena asia pitäisi nähdä. Siksi tämä on tärkeä teema ja tuntuu, että siihen liittyy epäselvyyttä.

Niin paljon kuin uskonpuhdistajalta löytyykin teksteistään timantin-kirkkaita hengellisiä helmiä, onneksi edellä mainittu sitaattikäytäntö ei ole tarpeellinen. Ajattelenkin, että oikeasti luterilaisen pastorin täytyy kyllä tuntea Lutherin ajattelua, mutta hänen täytyy myös osata sanoa, milloin Luther oli väärässä. On nimittäin tilanteita, tekstejä ja aiheita, joissa Luther oli epä-luterilainen – niin erikoiselta kuin se ehkä kuulostaakin.

LUTHER EI AINA OSU MAALIIN

Luther halusi taistella kynsin hampain Jumalan armon puolesta, joka oli joutunut kirkossa monenlaisten ihmisoppien alle. Evankeliumi Jeesuksessa täytetystä työstä on uskonpuhdistuksen käyttövoima. Syntisille on armahdus, langenneella on toivoa. Luther oli uskonpuhdistuksen dynamo, joka sisäisti syvällisesti evankeliumin sanan ja omisti elämänsä sen puolustamiseen. Samalla hän joskus ampuu vähän josta suuntaan, jos vähänkään ajattelee, että Jumalan armo on vaarassa joutua pimentoon. Hän tykittää teologisella

konekiväärillään kymmeniätuhansia sivuja taistellen evankeliumin puolesta. Teksteissä on paljon timantinkirkasta, ihanaa opetusta Jumalan armosta. Hänellä on suuri ymmärrys ristin teologiasta ja Jumalan salatusta toimintatavasta.

Jos teksteissä on paljon kullannarvoista materiaalia, niin kyllä kymmenientuhansien sivujen joukkoon mahtuu toisenlaistakin. Kun Luther ruimii konekiväärillään, hän ei aina osu ihan maaliin. Joskus on hankala saada ajatuksenjuoksesta kiinni. Usein tekisi mieli kysyä, että ”etkö voisi hieman rauhoittua?”. Erityisesti tämä koskee vanhan ja sairaan Lutherin tekstejä, joita sitten on asiayhteydestään irrotettuakin nostettu esiin. On hyvä hahmottaa, että vaikka voimme nähdä Lutherin Jumalan suurena lahjana ja työmiehenä kirkon viinitarhassa, ei hän ole sellainen pyhimys, jolta ei löytyisi ongelmia niin yksittäisissä opetuksissa kuin elämänvaelluksessakin.

Siksi ollaksesi luterilainen ei sinunkaan tarvitse puolustaa kaikessa Lutheria. On tärkeää nähdä, ettemme suinkaan ole sitoutuneet kaikkiin Lutherin teksteihin, vaan ainoastaan niihin, jotka luterilaiset aikoinaan valitsivat Tunnustuskirjoihin. Tämä tuntuu monesta ehkä itsestäänselvyydeltä, mutta samaan aikaan joskus törmää kritiikkiin, kuten: ”nyt meni vähän eri tavalla kuin Luther sanoi” tai ”luterilainen.netistä löytyy ajatus, joka ei ole ihan yhteneväinen Lutherin kanssa”. Luterilaisuudessa ei kuitenkaan ole kyse yksittäisestä ihmisestä tai josta-

kin ”Luther-funclubista”. Jos minun pitäisi allekirjoittaa kaikki, mitä Luther on sanonut tai tehnyt, joutuisin toteamaan, etten ole oikeasti luterilainen.

Mutta ihan niin helpolla en ole valmis luterilaisen nimestäni luopumaan. Onkin sanottu, että Lutherin persoonana tuppaa korostumaan väärin vain siellä, missä luterilainen kirkollisuus on matkalla kohti rappiota. Luther itse ei halunnut, että hänen varaansa rakennettaisiin, vaan hän pyrki aina maalaamaan esiin sen testamentin, perinnön, ristin ja tyhjän haudan ääreltä nousevan kristillisen elämän, joka kestää kuolemankin edessä. Hänen työnsä tähtäsi siihen, että ihmiset löytäisivät turvansa tästä evankeliumista, ja ettei mikään saisi Kristuksen omia siltä kallioperustalta pois. Tätä työtä haluamme edelleen jatkaa.

Tässä tekstissä käsiteltyihin teemoihin voit laajemmin tutustua kuunneltavassa muodossa osoitteessa: <https://www.luterilainen.net/oikeasti-luterilainen/> Jakso 2: Risuja ja ruusuja Lutherille

PERHEKESKUSTELU - JOTTA SEURAKUNNASTA TULISI KOTI

✍ LILLI LANKI JA ELINA HANKAANKORPI

Seurakunnan perhekeskustelut rohkaisevat jäseniä rakentamaan yhteisöä omien vahvuuksien ja voimavarojen mukaan.

Sakkeuksen seurakunnassa Porissa on muutaman viime vuoden aikana käyty perhekeskusteluja. Alkusysäys keskusteluihin tuli Lähetyshiippakunnan Seurakunta-akatemia koulutuksesta, jossa käsiteltiin perhekeskustelua ja harjoiteltiin sen käymistä. Sakkeuksen osallistujat Elina Hankaankorpi ja Lilli Lanki vakuutuivat harjoituskeskustelusta: jos parin tunnin tuntemisen jälkeen me toisillemme vieraat ihmiset kykenimme käsittelemään ryhmissä rakentavasti ja innostuneesti yhteistä asiaa ja opimme tuntemaan toisiamme, niin miten paljon hyötyä tästä olisikaan omassa seurakunnassa.

Kotiläksyksi saimme kokeilla perhekeskustelua seurakunnissa. Tulevan vuoden toimintasuunnitelmaa oltiin pian valmistelemassa, joten seurakuntaväen mietteet päätettiin aluksi kirjoittaa perhekeskustelun avulla.

JOTTA KAIKKIEN ÄÄNI SAADAAN KUULUVIIN

Perhekeskustelut ovat seurakuntalaisille kanava vaikuttaa kotiseurakuntansa toimintaan. Päätöksenteko ei tapahdu ylä- tai ulkopuolella, vaan olemme kaikki siinä mukana. Seurakunnassa, kuten muissakin yhteisöissä, puhe-aiheet saavat ajatuksensa kuuluvuun, mutta hiljaisemmat eivät. Perhekeskusteluissa jokaiselle annetaan tilaisuus jakaa ajatuksiaan.

JOTTA TULLAAN TUTUIKSI

Toista on vaikea oppia tuntemaan puhumatta hänen kanssaan. Perhekeskustelu ”törmäyttää” hyvällä tavalla toisilleen vieraammatkin messukävijät. Kasvot saavat nimen ja opimme tun-

temaan toisiamme, mikä lisää turvallisuuden tunnetta seurakunnassa.

JOTTA JAETAAN YHTEISTÄ TODELLISUUTTA JA TIEDETÄÄN MITÄ MEILLE KUULUU

Perhekeskustelussa saa läpileikkauksen seurakuntalaisten näkemyksistä. Se tarjoaa tilaisuuden käsitellä asioita, joista ei muutoin tulisi yhdessä keskusteltua. On hyvä kuulla, millä mielellä ihmiset käyvät seurakunnassamme. Oma, ehkä yksipuolinen näkemys saattaa avartua, kun kuulee muiden ajatuksia.

JOTTA SYNTYY YHTEINEN YMMÄRRYS TAVOITTEESTA

Perhekeskustelut auttavat ymmärtämään, että seurakunta ei ole muutama aktiivisen henkilön tiimi. Yhteisön rakentamiseen osallistuu koko messussa käyvien joukko, kukin omien vahvuksiensa ja voimavarojensa mukaan. Toiveena on, ettei kukaan tuntisi itseään ulkopuoliseksi, vaan kokisi olevansa osa perheväkeä. Yhteisen kodin hoitamista saa opetella turvallisessa ympäristössä: on hyvä kokeilla erilaisia tehtäviä, jotta löytää omansa.

PERHEKESKUSTELUN KULKU

Hyvä käytäntö on valita jo valmiiksi tulevan vuoden perhekeskustelujen ajankohdat. Sakkeuksessa perhekeskustelu on pidetty messun jälkeen, kirkkokahvien aikana. Seurakunnalle on annettu hetki aikaa vaihtaa kuulumiset ennen keskustelun alkua. Keskusteluryhmät muodostuvat luontevasti saman pöydän äärellä istuvasta porukasta, esimerkiksi 4–6 henkeä.

Perhekeskustelun valmistelu ja

juonto on hoidettu kahden hengen voimin yhteistyössä seurakuntaneuvoston kanssa. Valmisteluihin kuuluu kysymyslomakkeiden tekeminen ja tulostaminen, esitystekniikan virittäminen (esim. fläppitaulu), sekä muistiinpanovälineiden jakaminen keskusteluryhmille.

Käsiteltävää aihetta alustetaan muutamana minuutina ajan ja kerrotaan, mikä on keskustelun päämäärä. Sen jälkeen ryhmät käsittelevät annettua aihetta parinkymmenen minuutina ajan, ja yksi ryhmästä kirjaa ajatukset ylös.

Kun ryhmät ovat valmiit, kirjurit jakavat muille oman ryhmänsä keskustelun lopputuloksen. Muut kommentoivat ja voivat kysyä tarkennuksia. Perhekeskustelun juontaja kirjaa ylös esiin nousevia kommentteja.

Päätteeksi juontaja kerää vastauspaperit talteen. Niistä hän koostaa yhteenvedon käsiteltäväksi seurakuntaneuvoston kokouksessa.

KOKEMUKSIA PERHEKESKUSTELUISTA

Sakkeuksessa on käyty viisi perhekeskustelua. Ensimmäisen osallistujamäärää karsi harmillinen väärinymmärrys: osa luuli keskustelun olevan tarkoitettu vain lapsiperheille. Muutoin kokemukset ovat olleet rohkaisevia; ihmiset keskustelivat vilkkaasti, ajatustenvaihto on ollut rohkeaa, rakentavaa ja avointa. Myös vetäjien ja pastorin saama palaute on ollut kannustavaa. Kehityskohteena pohdimme lapsille järjestettävää omaa ohjelmaa ja naposteltavaa keskustelun ajaksi.

Muistakaamme rukouksin kaikkia seurakuntiamme ja sitä, että pääsisimme jälleen kokoontumaan yhteen koko perheen voimin.

VIISI KYSYMYSTÄ TURVALLISUUDESTA SEURAKUNNASSA

✍ JARI KEKÄLE

📷 PIXABAY

MIKSI SEURAKUNNAN ELÄMÄ PERUSTUU LITURGIAAN?

Kristillisillä yhteisöillä on oma liturgiansa, joka puhuu Jumalan pyhydestä ja tuonpuoleisuudesta, mutta myös siitä, miten hän tulee luoksemme. Liturgian juuret ovat juutalaisessa synagogajumalanpalveluksessa, jota kristityt viettivät Kristuksen täyttymyksestä käsin. Liturgia ei ole pikaruokaa. Sen pitää olla pelastushistorialliseen ilmoitukseen ja kirkon jatkumoon sidottua. Mitä ”korkeammin” ja liturgisesti kauniimmin juhlimme Kristus-kuninkaan läsnäoloa liturgiassa, sitä ”matalammin” ja alemmas meidän tulee kumartua kontaktissamme lähimmäistemme luo.

MIKSI KYSYMYKSET TURVALLISUUDESTA ON SEURAKUNNASSA TÄRKEÄ?

Turvallisuuden tarve on sisäänkirjoitettu meihin jo luomisessa. Jokaisessa ihmisessä on kaksi toimintajärjestelmää. Toinen näistä on se tiedollinen järjestelmä, jolla ihminen erottelee asioita, järjestää ja järjellee. Tätä voisi kutsua ratsastajaksi. Kaikissa ihmisissä on myös toinen, kehollinen ja turvallisuuteen kytkeytyvä puolustusjärjestelmä, jota voisi kutsua hevoseksi. Nämä kaksi järjestelmää liittyvät yhteen, mutta niillä on myös tietty autonomia.

MILLÄ TAVALLA IHMINEN KYSY TURVALLISUUTTA?

Ihmisen kaksinaisuus tarkoittaa sitä, että turvallisuuspoliittisissa asioissa hevosemme on automaattisesti aktiivinen ja toimelias. Hevonen kysyy aina ja kaikkialla, onko ympäristössä vaaran vai turvan merkkejä. Mikäli ympäristö on turvallinen, hevonen voi rauhoittua. Mikäli hevonen tulkitsee ympäristöään

vaaran näkökulmasta, se valmistautuu johonkin kolmesta puolustusreaktiosta, jotka ovat pakeneminen, taisteleva tai lamaantuminen. Näiden reaktioiden aktivoituminen ei ole täysin ratsastajan tahdonalaisessa kontrollissa, vaan hevonen voi käyttää asiaan liittyvää autonomiaansa. Mikäli ratsastajan ja hevosen välillä on hyvä yhteistyö, ratsastaja voi kyllä oppia rauhoittamaan ja ohjaamaan omaan hevostaan. Tämä on aina tärkeä oppimisen alue!

MIKÄ LUO TURVALLISUUTTA SEURAKUNNASSA?

Läntisessä maailmassa on kiinnostuttu yksilön järjestä eli ratsastajasta. Meille on uskoteltu, että ihminen on vain yksilö, joka toimii järkensä varassa. Tämä pitää paikkansa vain siinä tapauksessa, että hevonen ei tee hälytystä kokemansa uhan takia. Kun uhan aiheuttama hälytys aktivoituu, ihmisen tiedolliset kyvyt heikkenevät. Järkevistä ihmisistä voi uhan alla tulla rodeo-ratsastajia. Kun uusi ihminen saapuu seurakuntaan, hänen hevosensa saapuu sinne ensimmäisenä. Ensimmäisenä kysytään, onko täällä vaaran vai turvan merkkejä. Jos on turvallista, ihmisen hevonen alkaa rauhoittua. Näin hevo-

sen ollessa rauhoittuneena ratsastaja kykenee keskittymään evankeliumin kuulemiseen ja vastaanottamiseen. Toisaalta, jos turvallisuuttaan joutuu jännittämään, hyväkin saarna menee varmasti ohi.

MITEN SÄILYTTÄÄ TURVALLINEN ILMAPIIRI SEURAKUNNASSA?

Pitää oppia käymään yhteisiä keskusteluja, joissa sekä hevonen että ratsastaja voivat hyvin. Turvallisudella on kaksi jalkaa. Toinen on ennakoitavuus ja toinen on ystävällisyys. Molempia jalkoja pitää oppia käyttämään niin yksilöinä kuin seurakuntanakin yhdessä toimitaessa ja keskusteltaessa. Jos seurakunnan ilmapiiri alkaa huojuua, jompikumpi jalka on poissa pelistä. Terve, avoin oppi lisää ennakoitavuutta. On tärkeää pitäytyä terveeseen luterilaiseen oppiin ja liturgiseen elämään. Mikäli Raamatun oppi ja sen mukainen elämä menetetään, kirkosta tulee epäkirkko. Mikäli kunnioittava, arvostava ja ystävällinen keskustelu menetetään, kirkosta tulee helposti mikrosynodi, joka kutistuu yhä pienentyvään ”turvalliseen tilaansa” eikä kykene toteuttamaan lähetystehtävää.

VAD INNEBÄR KRISTI UPPSTÅNDELSE?

✍ BORIS SANDBERG

📷 PIXABAY

Uppståndelsen är slutet på en serie av händelser. Varje händelse har sin speciella betydelse i Guds frälsningsplan för människosläktet.

Jesu uppståndelse och himmelsfärd var finalen på Jesu tid på jorden, men uppståndelsen och himmelsfärden var inte det egentliga slutet. Det som återstår av Guds frälsningsplan är Jesu återkomst till den slutliga domen. Då förkunnas domslutet för hela människosläktet och de som blivit frikända går in i det himmelska och de som får en fällande dom går till den plats som ursprungligen var tillredd åt djävulen och hans änglar.

Vi kan reagera mycket starkt på att Gud är så sträng, men då ska vi komma ihåg, att synden och den Onde måste få sitt rättmätiga straff. Gud kan inte tolerera synden. Inget orent ska komma in i Guds himmel. När han kommer tillbaka till domen ska han skapa en ny himmel och en ny jord, ett nytt universum, där rättfärdighet bor. Där ska Guds vilja råda i dess fullkomlighet. Låter det här skrämmande eller ser du fram emot det? Vi ska komma ihåg att Gud har ordnat det så, att ingen ska behöva hamna där, där djävulen är. Jesus har sonat hela mänsklighetens synd. Från Guds sida finns inget hinder.

Ända från syndafallets dag har Gud haft som plan att frälsa hela människosläktet. Han lät Adam och Eva veta vilka planer han hade. Visserligen kunde de inte förstå full ut vad löftet om kvinnans säd som skulle krossa ormens huvud innebar, men de hade löftet, och det litade de på. Löftet om Messias levde kvar bland folket ända fram till Jesu dagar när det gick i uppfyllelse. Judarna väntade på Messias och undrade ”i sina hjärtan om inte Johannes kunde vara Messias”. När Jesus kom till Johannes vid Jordan sa han till folket: ”Se Guds Lamm, som tar bort människornas synder”. När

Johannes var i fängelset lät han sända bud till Jesus med frågan, liksom för att bekräfta: ”Är du den som skulle komma?” (en benämning på Messias). Också översteprästen ställde samma fråga: ”Är du Messias?” Också en av rövarena sa anklagande: ”Är inte du Messias? Fräls då dig själv, och oss också!”

Tar man bort någon av länkarna i denna kedja, från löftet fram till himmelsfärden, faller allt samman. Allt är en helhet. Tydligt är det just uppståndelsen som är den springande länken eftersom Paulus skriver till korintierna i uppståndelsekapitlet (1. Kor. 15), att om inte Kristus uppstått, så är vår tro ett självbedrägeri och vi är kvar i våra synder. Någon förlåtelse eller frälsning finns inte då. Den första kristna predikan hade som tema Kristus har uppstått.

KORSFÄSTELSEN

Som en ensam händelse hade inte uppståndelsen någon betydelse utan den var s.a.s. kronan på verket. Vilka är länkarna som ledde fram till uppståndelsen och himmelsfärden?

Inför Johannes Döparen hade Jesus som syndfri bekant mänsklighetens synder som sina. En oundviklig konsekvens av den bebyggelsen var hans död. ”Utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse.” (Hebr. 9:22) Det var därför han hängde på korset. Hans blod utgjöts som offer för vår synd.

Men varför måste Jesus bli människa? Därför att synden hade funnits hos människan ända sedan syndafallets dag. Synden hade gått i arv, eftersom synden var en del av vår natur. En syndare kan inte föda en syndfri. Problemet fanns inte hos Gud. Gud var visserligen vred över synden, men han älskade den människa han hade skapat. Hur skulle han nu straffa synden och samtidigt rädda människor? Gud själv måste bli människa!

Paulus skriver: ”Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv.” (2. Kor 5:19) Guds lag krävde dödsstraff för synden. Guds vrede vändes mot Sonen som fullbordade lagen genom att ta dödsstraffet på sig för den synd han bekant. Offret var fullkomligt inför Gud.

Eftersom blod nu hade utgjutits och synden var sonad så finns förlåtelse för all synd. Paulus skriver till de kristna i Rom: ”Men syndafallet kan inte jämföras med nåden. För om de många dog genom en endas fall, så har Guds nåd och gåva så mycket mer överflödat till de många genom en enda människas nåd, Jesu Kristi nåd.” Rom. 5:12. Genom en enda människas nåd – Jesu Kristi nåd. Paulus skriver till Timoteus: ”Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor: människan Kristus Jesus.” (1. Tim. 2:5-7)

Att Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv är en av de centralaste tankarna i den kristna tron. Kristi försoningsverk sonade inte bara våra synder utan utgjorde också grunden för församlingen – Kyrkan. ”Och han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom och genom honom försona allt med sig själv, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen.” (Kol. 1:18-20)

JESU UPPSTÅNDELSE

Om Jesus inte hade uppstått från de döda så skulle allt det som hände före varit förgäves. Paulus diskuterade uppståndelsen med korintierna – dels som ett allmänt fenomen – men också med tanke på den enskilda människan. I och med att Kristus uppstått så bevisas att uppståndelse är ett

faktum. ”Men om det nu predikas att Kristus har uppstått från de döda, hur kan då några bland er säga att det inte finns någon uppståndelse från de döda? Om det inte finns någon uppståndelse från de döda, har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och även er tro ... Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är fortfarande kvar i era synder.” (1. Kor. 15) Omöjliga tanke!

Hur blir det med vår uppståndelse? Den har redan skett – men inte ännu. Vi har blivit döpta med det heliga dopet till Jesu död och uppståndelse. Vi har dött tillsammans med Kristus och också uppstått med honom. Vi är redan pånyttfödda genom dopet och lever det nya livet i tron på Jesus. ”Eller vet ni inte att alla vi som är döpta till Kristus Jesus är döpta till hans död? Vi är begravda med honom genom dopet till döden för att leva det nya livet, liksom Kristus är uppväckt från de döda genom Faderns härlighet. För om vi är förenade med honom i en död som hans, ska vi

också vara det i en uppståndelse som hans.” (Rom. 6:3-5.)

Uppståndelsen sker nu – dagligen – men inte slutgiltigt. Luther skriver i sin Katekes angående dopet: ”Vad betyder detta dop i vatten? Det betyder, att den gamla människan i oss skall dränkas genom daglig ånger och bättring och dödas tillsammans med alla synder och onda begärelser, och att sedan en ny människa dagligen skall uppstå och leva i rättfärdighet och helighet inför Gud för evigt.”

Också i nattvarden förenas vi med den uppståndne Kristus. När Jesus säger i samband med nattvarden ”gör detta till minne av mig”, så menar han inte, att vi ska hålla någon vanlig minnesstund över honom, utan vi ska påminna oss om hans försoningsdöd och uppståndelse för våra synders skull.

Uppståndelsen hade också som följd att Jesu löfte om den helige Ande gick i fullbordan på den första pingstdagen. Genom tron på Kristi försoning föddes många människor till nytt liv. På den yttersta dagen ska uppståndelsen ske på ett fullkomligt,

konkret och påtagligt sätt. ”När en befällning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord.” (1. Tess. 4:16-18)

GUDS ULTIMATA VILJA

”Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska få tid att omvända sig.” (2. Pet. 3:9)

För att ännu en gång påminna oss om Guds orubbliga vilja säger han via aposteln Paulus: ”... Gud, vår Frälsare, ... vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen.” (1. Tim. 2:1-4)

Därför har Gud ”uppväckt Herren, och genom sin makt ska han uppväcka även oss.” (1. Kor. 6:14)

NUORISOTYÖN KEVÄTTERVEISIÄ

☞ KOONNUT SALLA GUMMERUS

JUULIAN HAAVEET

Juulia Kivirannan elämässä hengellinen nuorisotyö on ollut merkittävässä roolissa. Nuorisotyön turvallisilta aikuisilta ja muilta nuorilta sai tukea kasvuun myös oman elämän kivuissa, kriiseissä ja iloissa. Lisäksi nuorisotyössä on saanut kysellä ja prosessoida uskonelämän kysymyksiä. Juulia haaveilee siitä, että saisi itse olla samantyyppisenä tärkeänä aikuisena nuorten rinnalla ja mahdollistamassa sitä, että nuoret löytävät toisistaan tärkeitä kristittyjä ystäviä.

- Nuorisotyö innostaa! Nyt mahdollisuus olla mukana nuorisotyössä tuo kaivattua vaihtelua kotiäidin

arkeen kahden pienen lapsen äitinä. Olen kiitollinen tästä, Julia sanoo.

Nuorisotyöhön on pitkään kaivattu lisää aikuisia vastuunkantajia. Yksi näistä rukousvastauksista on Juulia Kiviranta Espoosta. Juulia on koulutukseltaan kirkon nuorisotyön ohjaaja ja toiminut paikallisena vastuunkantajana aikaisemmin pääkaupunkiseudulla nuorteniltatoiminnassa. Nyt saappaat ovat kasvaneet ja Juulia on mukana kasvatusjärjestön toimikunnassa, tiiminvetäjänä uudessa tapahtumatimmissä sekä tiiviisti mukana nuorisotyön kehittämisessä, kuten päivittäisessä nuorisotyön strategiaa Sallan ja Mikin kanssa.

- Nuorisotyössä ollaan tärkeässä saumakohdassa, ei olla enää lapsia, eikä ihan vielä aikuisia. Nuorena oma vastuu kasvaa ja siinä haluan olla tuke-
massa. Ja nuoret on ihania!

☞ MIKA TERVAKANGAS

NUORISOPASTORIN TERVEHDYS!

Aloittelin LHPK:n nuorisopastorina viime syksynä ja Sallan avustuksella olen pikkuhiljaa liukunut mukaan valtakunnalliseen nuorten toimintaan. Nuorisotyön strategian työstäminen on avannut uusia näköaloja — muun muassa tarpeen nuorisotyöhön rovas-tikunnallisella tasolla. Toivottavasti monet nuoret, vanhemmat ja seura-

kunnat olisivat yhteisessä työssä mukana ja strategiakin voisi tässä toimia oivana työkaluna. Nuorisopastorin vastuu on itselleni kovin luonnollinen vastuu. Olen aina ollut paljon nuorten kanssa tekemisissä, omasta nuoruudesta nyt tähän päivään saakka. Vaikka kaikkein uusimpien nuorten trendien kohdalla olenkin pudonnut kärryiltä, pidän nuorten maailmaa mielenkiintoisena meille kaikille. Aurinkoista kevättä juuri sinulle!

RUKOUSPYYNTÖ NUORTEN PUOLESTA:

Korona koettelee monien nuorten jaksamista arjessa. Tärkeitä kristittyjä kavereita ei ole saanut tavata. Moni on opiskellut yksin tietokoneen äärellä kuukausia. Nuorten tapahtumat ja leirit ovat peruuntuneet. Rukoillaan yhdessä nuorten, lapsiperheiden ja nuorisotyön puolesta.

TUE NUORISOTYÖTÄ

- Saaja: Suomen Luther-säätiö
- Tili: FI59 1023 3000 2354 52
- Viite: 2341

PÄÄSIÄISVALVOJAISET

18.00 TODISTEITA
YLÖSNOUSEMUKSESTA.
PIISPA RISTO SORAMIES VASTAA
NUORTEN KYSYMYKSIIN. JUONTO
JUULIA KIVIRANTA. MUSIIKISSA
EERO PIHLAVA & MARKUS NIEMINEN
/ YOUTUBE STREAM

22.00 PÄÄSIÄISYÖN MESSU
/ YOUTUBE STREAM
HETI MESSUN JÄLKEEN NUORILLE
PÄÄSIÄISYÖN VALVOJAISET.
NUORTEN TEKEMÄÄ OHJELMAA.
/ ZOOM

www.lhpk.fi/nuoret

Ei ole kuolemaa... on vain elämää

Kuolema. Siinä on asia ja jopa sana, joka on haluttu viime vuosina unohtaa. Se pelottaa, ahdistaa, aiheuttaa surua ja epätietoisuutta, jos sitä edes ehtii pysähtyä miettimään. Pienikin tyhjä hetki, pienikin hiljaisuus, tulee täyttää älämölöllä. Monien ajatus voisi olla viihdeteollisuuden huipullakin siteerattu Raamatun jae ”vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema” (1. Kor. 15:26). Kuolemaa onkin yritetty kukistaa kautta historian monin keinoin. Kuoleman kukistuminen on kuulunut aina ihmiskunnan utopioihin.

Kuluneen vuoden aikana kuolema on tullut taas lähelle jokaista suomalaista. Jo ikävän tutuksi muodostunut kulkutauti on pitänyt tästä huolen. Kuitenkin on olemassa vieläkin pahempi kuolema kuin mitä mikään virus voi saada aikaan. Tästä kuolemasta toteaa Paavali: ”synnin palkka on kuolema” (Room. 6:23). Vaikka viruskuolemista vielä uutisoidaan avoimesti, tämä kuolema ei pääse edes tilastoihin. Synti on huono isäntä. Joka päivä synti jakaa omilleen ikään kuin käsirahana annoksen kuolemaa, kunnes lopulta koittaa suuri palkanmaksu, ikuinen kuolema, lopullinen ero elämän lähteestä, Jumalasta. Kuolemaa täytyy kyllä pelätä, mutta vain sen, joka ei ole syntynyt uudestaan pyhässä kasteessa vedestä ja Hengestä, vaan joka luovutetaan helvetin tullelle. Kuolemaa pelätköön se, jonka hyväksi ei lueta Kristuksen ristiä ja kuolemaa. Kuolemaa pelätköön se, joka siirtyy kuolemasta ikuisen kuolemaan. Kristityn ei tarvitse pelätä minkäänlaista kuolemaa, vaikka fyysinen kuolema saavuttaa ennemmin tai myöhemmin jokaisen. Eräs gospelbändi sanoittaa tätä hyvin: ”Ei ole kuolemaa, mikään ei voi satuttaa. On vain elämää, viimeinkin saa levätä”.

Kristus voitti kuolemalla kuoleman. Toisin kuin synti, Jumala ei maksa palkkaa. ”Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23). Jumalan armolahja ylittää kaiken odotettavissa olevan palkan: se lahja on iankaikkinen elämä Hänen luonaan. Synti maksaa palkkaa, saat mitä ansaitset. Jumala antaa armosta elämän: sinulle annetaan, mitä sinä et ansaitse. Ei ole kuolemaa... on vain elämää.

Aki Lahti

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Juhana Pohjola
Toimitussihteerit: Essi Tuomala
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Liisa Pitkäranta
Kannen kuva: Antti Koponen
Paino: I-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

ZIAD KASVAA USKOSSA

≡ EIIA RIKKA

*Rovaniemellä Stefanoksen seurakunnan messuissa käy nelisenkymmentä ihmistä. Joinain sunnuntai-
na puolet porukasta on kotoisin Lähi-Idästä. Messussa evankeliumi luetaan arabiaksi ja suomeksi. Yksi
aktiivisista messuun osallistujista on **Ziad** Irakista. Monivaiheisen matkan jälkeen hän saapui Suomeen
vuonna 2015, kuten monet muutkin. Tullessaan hän oli muslimi, ilman päämäärää, ainoana toiveenaan
päästä pois Irakista, aivan sama, minne.*

Tullessani Suomeen, olin suhteellisen tyytyväinen muslimi. En oikeastaan tiennyt mistään muusta enkä tuntenut edes tarvetta tietää muusta. En tiennyt kuka Jeesus oli, eikä kiinnostanut tutustuakaan. Missään vaiheessa en etsinyt Jeesusta. Ei käynyt mielessänikään, Ziad kertoo.

Kävi kuitenkin niin kuin elämässä käy: Jeesus etsi Ziadia, ja kun Jeesus etsii, Hän myös löytää. Ziad ei tuntenut tarvetta pyristellä vastaan, vaan lähti mukaan.

- Nyt olen onnekseni saanut tutustua Jeesukseen ja huomaa, että Hän on parasta, mitä olen löytänyt, vaikka en Häntä etsinytkään. Jeesuksen seuraamista ei ole tarvinnut katua yhtään.

- Opiskelin Raamattua Antti-papin johdolla ja opin kristityn elämästä. Ymmärsin, että tämä on se, mitä todella haluan. Meillä on myös monikansallinen ryhmä netissä, ja siellä keskustelemme uskonasioista. On hienoa oppia lisää koko ajan.

KASTE TOI RAUHAN

Stefanoksen seurakunnassa on kastettu jo useita Lähi-Idästä tulleita. Myös Ziad on käynyt kastekoulun ja hänet on kastettu. Anti-pappi kertoo kasteensa uransa aikana enemmän aikuisia kuin lapsia.

Ziadista kaste tuntui aluksi vähän pelottavalta.

- Kaste jännitti aika paljon, siis kastetilaisuus, ei ajatus kasteesta. Tosin ennen kastetta mietin paljon syntieni anteeksisaamista. Saanko syntini ihan oikeasti anteeksi?

- Kuitenkin tilaisuuden edetessä kaikki jännitys ja epäily häipyi ja tilalle tuli sisäinen rauha ja ilo sydämeen. Tiedän, Jumalan lupauksen mukaisesti, saavani syntini anteeksi.

ENÄÄ PUUTTUU YKSI, TAI OIKEASTAAN KAKSI

Ennen Suomeen tuloa Ziad ei tiennyt edes Suomen olemassaolosta. Nyt tilanne on toinen, hänen mielestään Suomi on hyvä maa asua. Erityisesti hän kertoo arvostavansa sitä, että Suomessa kaikki ihmiset ovat yhteiskunnan näkökulmasta samanarvoisia ja kaikki osallistuvat heikoimmassa asemassa olevien auttamiseen. Veroja maksamalla, mutta kuitenkin.

- Kaikki olisi aivan täydellistä, jos vain vielä olisi yksi asia...

Ziad katsoo kaihoa silmissään ja kaipausta äänessään ja kertoo perheestään.

- Minulla on vaimo ja yksi tytär. Kaipaen heitä molempia tosi paljon. On tosi kurjaa olla erossa näin pitkän aikaa, varsinkin, kun tyttäreni on nyt sairaana. Olisi ihan täydellistä, jos he voisivat muuttaa kanssani Suomeen.

Ennen kuin perheen yhdistämistä voi edes suunnitella, Ziadilla pitäisi olla oleskelulupa. Hän on ollut jo kuusi vuotta Suomessa ja turvapaikkaprosessi on yhä kesken. Tämän stressaavan tilanteen hän kertoo kestävänsä Jumalan avulla, sieltä tulee voima ja kärsivällisyys.

- Aikaisemmin olin vihainen ja rauhaton mies. Se entinen minä ei olisi jaksanut rauhassa odottaa. Onneksi olen saanut rauhan sieluuni eikä tar-

vitse olla enää vihainen.

- On hienoa, kun olen saanut myös suomalaisia kavereita. Pelaa vähän jalkapalloa ja porukassa on myös poliisi ja palomies. Ihan turvallises-
sa seurassa liikun, kertoo Ziad ja naurahtaa.

Arabikulttuureissa nimen merkitys on tärkeä. Etunimet ovat yleensä adjektiiveja, substantiiveja tai toivottavia ominaisuuksia. Esimerkiksi: yleinen nimi Muhammad tarkoittaa ”kunnianarvoinen”. Ziad ei tee tässä poikkeusta. Nimi tarkoittaa kasvua, lisäystä, runsautta. Kun Ziad itse, nimensä mukaan, saa kasvaa uskossa, niin me, jotka olemme saaneet tutustua Ziadiin, olemme Ziadin nimen mukaisesti saaneet hänestä lisäarvoa elämäämme.

Rovaniemellä Stefanoksen seurakunnassa käyvä Ziad